

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: C. U., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), tohoto času v
Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
(dále jen ZZC),
zastoupený: Mgr. Marcel Kmeť, advokát, se sídlem Senovážné náměstí
977/24, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 5.12.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.11.2022 č.j.
OAM-372/LE-BA02-VL15-PS-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 16.11.2022 č.j. OAM-372/LE-BA02-VL15-PS-2022 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 6.800,- Kč k rukám zástupce žalobce advokáta Mgr. Marcela Kmetě na účet číslo 9070985002/5500, VS 163122, nejdéle ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 5.12.2022 doručenou soudu prostřednictvím datové schránky dne 6.12.2022 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 16.11.2022 č.j. OAM-372/LE-BA02-VL15-PS-2022, jehož kopie byla připojena a na základě kterého byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále

jen **zákon o azylu**), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 15.3.2022.

2. V **žalobě** žalobce nejprve uvedl, že se domnívá, že byl v předcházejícím řízení jako jeho účastník zkrácen na svých právech a žalovaný v předchozím řízení porušil § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen **správní řád**), § 46a a § 47 zákona o azylu a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen **Úmluva**). Uplatnění institutu povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců je vázáno na splnění několika zákonných podmínek. V daném případě je to prokázání splnění podmínky, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření a žadatel by musel podat žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalobce je však přesvědčen, že v tomto případě žalovaný dospěl ve svém rozhodnutí k nesprávnému závěru ohledně splnění podmínek na uložení povinnosti žalobce setrvat v ZZC.

Následně žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí trpí podstatnou vadou, neboť neuvádí právní stav věci v souladu se skutečností, když ve svém rozhodnutí nesprávně uvádí, že žalobci bylo rozhodnutím Policie ČR uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku. Je sice pravdou, že takové rozhodnutí bylo vydáno, nicméně v době, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, nejednalo se o pravomocné rozhodnutí. Žalovaný tuto skutečnost zcela opomenul a v odůvodnění napadeného rozhodnutí s rozhodnutím o správním vyhoštění pracuje jako s pravomocným rozhodnutím, jehož důsledkům se měl chtít žalobce vyhnout. Žalobce se však vůči rozhodnutí o správním vyhoštění brání v samostatném správním řízení odvoláním, neboť je přesvědčen, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo vydáno v souladu se zákonem a vůbec nejsou naplněny důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění má přitom odkladný účinek ve vztahu k případné realizaci správního vyhoštění. V době vydání napadeného rozhodnutí a ani nikdy později tedy ve skutečnosti žalobci nehrozila realizace správního vyhoštění a základní argument žalovaného, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany toliko s cílem vyhnout se realizaci správního vyhoštění, tedy neobstojí. Navíc, taková (obecná) argumentace žalovaného je naprosto zavádějící, neboť jakákoliv a každá (i zcela důvodná) žádost o udělení mezinárodní ochrany je podána s cílem vyhnout se návratu do země původu a s cílem zajištění si oprávnění k pobytu na území, kde je žádost o mezinárodní ochranu podána. Žalobce dále sdělil, že ve výsledku před Policií ČR uvedl zcela konkrétní a na první pohled nikoliv nepochopitelné důvody svého odjezdu ze země původu, které následně v žalobě zopakoval a uvedl, že z obav z represí se dokonce před správními orgány České republiky (dále jen **ČR**) vyhýbá otevřenému pojmenování svých obav. Žalovaný, aniž by se jakkoliv zabýval, byť jen předběžně, těmito důvody pro udělení mezinárodní ochrany, konstatuje účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu. Jak přitom vyplývá z rozhodující činnosti Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**), jen proto, že žadatel podá žádost o mezinárodní ochranu poté, co je zajištěn, nelze toliko z toho postupu dovozovat účelovost takové žádosti. Je pochopitelné, že žadatel podá žádost o mezinárodní ochranu právě poté, co přijde do kontaktu s orgány veřejné moci a tedy poté, co mu reálně začne hrozit nebezpečí vyhoštění do země původu. Navíc, jak konstatuje žalovaný, cílem žalobce bylo patrně podání žádosti o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo (dále jen **SRN**), kde má kromě rodinného zázemí rovněž důvěru ve spravedlivé posouzení své žádosti.

Dalším žalobním bodem bylo nenaplnění důvodu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Jak žalobce uvedl výše, v době podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl zcela konkrétní důvody žádosti o mezinárodní ochranu a tyto důvody nepůsobí na první pohled zpochybnitelně. Je proto úkolem žalovaného zabývat se v průběhu řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany důvodností (azylovou relevancí) uvedených azylových důvodů a tyto po náležitém obstarání informací ze země žalobcova původu posoudit s náležitou pečlivostí. Pokud však již v napadeném rozhodnutí žalovaný prejudikuje své rozhodnutí a bez náležitého posouzení věci k uvedeným důvodům konstatuje jejich nedůvodnost, jedná se podle názoru žalobce o závěry předčasné, blíže neodůvodněné a proto nepřezkoumatelné. Žádost o mezinárodní ochranu žalobce byla podána zejména z důvodu obav z následků hrozících žalobci v případě návratu do země původu, přičemž tvrdí, že jsou tyto obavy založeny na azylově relevantních důvodech, nikoliv jen na pouhé obavě z hrozícího vyhoštění. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žádost byla podána pouze s takovým cílem (tedy bez současné existence azylově relevantních důvodů pro takovou obavu), nemá tato skutečnost oporu ve správním spisu. Žalobce se dále domnívá, že v jeho případě není naplněn důvod pro zajištění podle citovaného ustanovení zákona o azylu ani z dalšího důvodu. Z rozhodnutí je patrné, že žalobci nebyl Policií ČR umožněn vstup na území ČR, resp. došlo k jeho zajištění ještě před tím, než vůbec na území ČR vstoupil. Jen těžko proto může být ve vztahu k žalobci konstatováno, že mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat dříve. Žalobce s ohledem na to, že byl zajištěn přímo na státní hranici, nemohl o mezinárodní ochranu požádat dříve a není tedy naplněn důvod pro jeho zajištění ve smyslu shora uvedeného rozhodnutí. Zcela nenáležitá je navíc argumentace žalovaného, kterou klade žalobci k tíži (jako důkaz o účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu), že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v poslední den sedmidenní lhůty k podání takové žádosti. Zákonem určená lhůta je přitom naprosto šibeniční a velice krátká pro účely náležitého obeznámení se se svým právním postavením, na kontaktování právního zástupce, pochopení své situace a veškerých okolností svého případu. Že žalobce takovou kratičkou lhůtu využil ke svému prospěchu, nemůže svědčit vůbec nic o důvodnosti jeho azylové žádosti, maximálně tak o pečlivosti postupu žalobce.

Napadené rozhodnutí dále dle žalobce trpí vadou, neboť z něj nevyplývá, zda se žalovaný vůbec zabýval možností uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. V odůvodnění rozhodnutí není vůbec žádná zmínka o možnosti uložení zvláštních opatření, o tom, zda byly v případě žalobce tyto možnosti zkoumány (žalobce byl např. zadržen s určitou finanční hotovostí, kterou Policie ČR vyhodnotila jako dostatečnou k vycestování z území ČR - viz rozhodnutí o správním vyhoštění, navíc, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalobce má v Evropské unii (dále jen EU) rodinné příslušníky, kteří by případně mohli žalobci se složením peněžité záruky pomoci). Žalovaný se však nikterak s takovou možností nezabýval a toliko konstatoval, že „nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu.“ Tento závěr přitom nevyplývá z žádných předchozích ani následujících úvah, které by byly dostatečně individuální s ohledem na situaci žalobce. Chybějící odůvodnění (ne)možnosti aplikace zvláštních opatření je ve smyslu ustálené rozhodovací praxe vadou správního rozhodnutí a odůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.

Následně žalobce namítal nepřiměřenou délku zajištění spolu s nepřezkoumatelností a zmatečností odůvodnění délky trvání zajištění. Podle názoru žalobce nebyla délka zajištění, stanovená na dobu 120 dnů, nikterak odůvodněna a není zřejmé, proč žalovaný přistoupil bez dalšího k maximální délce zajištění. Žalobce má za to, že takto určená doba zajištění stanovená v maximální možné délce není odůvodněna konkrétními okolnostmi případu, ale obecným odkazem na zákonný limit základní délky azylového řízení. Jakákoliv délka trvání zajištění v rámci zákonného limitu 120 dnů je přitom kratší, než je zákonný limit trvání azylového řízení a o přiměřené době zajištění to nic nevypovídá. V případě žalobce přitom žalovaný již na 22.11.2022 (7 dnů po zahájení řízení) nařídil termín azylového pohovoru, což je základní a nejzásadnější úkon v rámci azylového řízení. Není proto jasné, k čemu je nezbytné pro žalovaného držet žalobce v zajištění dalších 113 dnů a zda k dalšímu průběhu azylového řízení nelze využít mírnějších forem dohledu nad ním (např. některou z forem zvláštních opatření). Odůvodnění, které je použito v případě žalobce, je přitom aplikovatelné na úplně všechny osoby, které podají žádost o mezinárodní ochranu v průběhu zajištění. Proto je pochybné, zda vůbec lze v případě napadeného rozhodnutí mluvit o individuálním právním aktu adresovaném žalobci, a zda se náhodou již nejedná o arbitrární uplatnění ustanovení zákona bez ohledu na individuální situaci konkrétní osoby, o jejíž osobní svobodě je rozhodováno. Navíc samotný žalovaný odkazoval na maximální základní dobu trvání azylového řízení, jeví se pravděpodobným, že sám žalovaný očekává, že azylové řízení potrvá déle, než je délka samotného zajištění, resp. než je maximální doba zajištění podle zákona o azylu. Setrvání žalobce na území ČR po dobu azylového řízení (je-li toto skutečný účel zajištění) tak zcela zjevně nemůže být zajištěno jen prostřednictvím omezení osobní svobody.

Závěrem žalobce uvedl, že se domnívá, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění, jak jej vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu, dle něhož je správní orgán povinen uvést důvody výroků, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení. Namísto toho zde však žalovaný pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR a v odstavcích poskytuje velice stručnou argumentaci, což však nelze považovat za odůvodnění splňující nároky kladené zmíněným ustanovením správního řádu. Žalobce znovu zdůraznil závažnost zde aplikovaného institutu a je tedy nezbytné postupovat velmi pečlivě a odůvodnění výroků se věnovat velmi podrobně. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl napadené rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušit.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 16.11.2022 č.j. OAM-372/LE-BA02-VL15-PS-2022** bylo rozhodnuto tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 15.3.2022. V odůvodnění uvedeného rozhodnutí bylo uvedeno, že žalobce dne 15.11.2022 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu žalovaný zjistil, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Kladno (dále jen **OPKPE**), č.j. KRPS-277343-20/ČJ-2022-010026-ZZC ze dne 9.11.2022 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), za účelem realizace správního vyhoštění. Z uvedeného rozhodnutí ze dne 9.11.2022 vyplynulo, že dne 8.11.2022 byla na hraničním přechodu Březová kontrolována policejní hlídkou skupina cizinců, přičemž jedním z

kontrolovaných byl žalobce. Ke kontrole cizinec nepředložil žádné platné oprávnění k pobytu na území ČR a z tohoto důvodu s ním bylo dne 9.11.2022 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona pobytu cizinců. Z rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 10.11.2022, vedeno pod č.j. KRPS 277343-32/ČJ-2Q22-010Q26-ZZC, vyplynulo, že žalobci byla stanovena doba, po níž mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 1 roku.

V protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 9.11.2022 (dále jen **protokol**) žalobce potvrdil svou totožnost a státní příslušnost, je svobodný, v SRN žije jeho bratr, již německý státní příslušník. Důvodem jeho vycestování z vlasti je skutečnost, že tam došlo k zabití dvou členů jeho rodiny, jeden byl vážně zraněn při potyčce s jinou rodinou z vedlejší vesnice, a jelikož i z jejich strany došlo k zabití nějakých členů zmíněné cizí rodiny, byla nad nimi vyhlášena krevní msta. Z důvodu obav o svůj život se pak žalobce rozhodl vycestovat a jel za bratrem do SRN, které tedy je cílem jeho cesty. Doplnil, že se nebude vyjadřovat, zda mu hrozí něco ze strany tureckých úřadů, neboť je z kurského etnika. O mezinárodní ochranu žalobce dle vlastního sdělení nikdy nikde nežádal. Na území ČR nemá žádné příbuzenské ani jiné vazby či závazky a dle něj by rád pokračoval do SRN. S ohledem na výše uvedené dospěl správní orgán OPKPE Kladno k závěru, že v případě žalobce jsou dány důvody pro jeho zajištění a že z prokázaného jednání žalobce by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo nedostačující a neúčinné, a proto za účelem realizace vyhoštění přistoupil k zajištění a umístění žalobce v ZZC.

Žalovaný dále citoval § 46a odst. 1, 3, 4, 5 a § 47 zákona o azylu a uvedl, že posoudil všechny výše uvedené skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR, relevantní ve smyslu § 46a zákona o azylu, a ke zjištění, zda je v jeho případě nutné ponechat jej v zajištění i během probíhajícího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce na území ČR přicestoval a pobýval bez platného oprávnění k pobytu, jeho cílovou zemí je SRN, kde má dle svého sdělení bratra, za nímž se chtěl dostat. Žalobce se obává návratu do vlasti z důvodu krevní msty, do níž má být zapletena jeho rodina, o mezinárodní ochranu však doposud nikde nežádal.

Dále bylo uvedeno, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR; zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědi žalobce přitom nevyplývalo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR či v jiném státě EU před jeho zadržením a umístěním do ZZC, resp. z jednání žalobce je zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám žalobce by tento krok v ČR nikdy neučinil, což sám potvrdil svým tvrzením, že jeho cílovou destinací je SRN a o mezinárodní ochranu nikdy nikde nežádal. O jeho skutečném zájmu o mezinárodní ochranu v ČR nadto nevypovídá ani jeho jednání, kdy, ač o možnosti požádat o mezinárodní ochranu v ČR byl poučen již dne 9.11.2022, k podání žádosti přistoupil až dne 15.11.2022, tedy ke konci zákonné sedmidenní lhůty, byť tak mohl učinit již v době svého zadržení. V případě žalobce má tak na základě výše uvedených skutečností žalovaný jednoznačně za to, že jeho podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno pouhou snahou jakkoliv zmařit svůj nucený návrat do vlasti. Žalovaný v této souvislosti odkázal na judikaturu NSS, kdy např. ve svém rozsudku č.j. 1 Azs 349/2016 konstatoval NSS, že účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o

udělení mezinárodní ochrany, ale především zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. Cílem zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je pak dle uvedené judikatury znemožnění zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se správnímu vyhoštění (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Aniž by tím byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se dle daného rozsudku o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně.

Vzhledem k výše uvedenému je dle žalovaného zřejmé, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Správní orgán má za to, že v případě zrušení zajištění žalobce po dobu řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, by tento pravděpodobně nesetřval na území ČR, případně setřval, avšak neoprávněně. Z postupu žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobce rovněž není osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a vyhoštění a jeho žádosti o mezinárodní ochranu nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. V průběhu provedeného řízení o správním vyhoštění žalobce nenaznačil naprosto nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že je zranitelnou osobou.

Dále se žalovaný v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval maximální délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný považuje podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce za účelové, neboť byl zadržen na území ČR během jeho nelegálního tranzitu, a pokud by k tomuto nedošlo, zjevně by nikdy o mezinárodní ochranu v ČR nepožádal. S ohledem na znění zákona o azylu nebude ovšem možné na žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce aplikovat ustanovení § 16 zákona o azylu, týkající se žádostí zjevně nedůvodných, konkrétně § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, neboť dle tohoto zákonného ustanovení lze zamítnout žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou jedině v případě, že žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Dle ustálené judikatury krajských soudů i NSS by mohla být tedy žádost zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu výhradně tehdy, pokud žadatel jako jediný důvod své žádosti uvedl právě snahu vyhnout se realizaci vyhoštění, vydání nebo předání či je zdržet. Vzhledem k tomu, že žalobce může v průběhu správního řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvést i jiné důvody, nelze v tuto chvíli vyloučit, že jeho žádost bude nezbytné posuzovat standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, §

14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Turecko zároveň není ze strany ČR považováno za tzv. bezpečnou zemi původu, není uvedeno ve vyhlášce ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., ze dne 3. prosince 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, a není možné tak v případě tureckých občanů vést ani tento typ zkráceného řízení. Proto stanovil žalovaný pro dobu trvání zajištění žalobce maximální zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů, tedy v délce základní lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dle ustanovení § 27 odst. 1 zákona o azylu, který tuto stanoví na 6 měsíců.

Závěrem žalovaný v souladu s ust. § 46a odst. 1 písm. e) a § 46a odst. 4 zákona o azylu konstatoval, že vzhledem k výše uvedenému je žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, nejdéle však do dne 15.3.2023.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 13.12.2022** uvedl, že s žalobou nesouhlasí a má za to, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Popsal zde skutkový stav a zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dále žalovaný konstatoval, že dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu v přijímacím středisku nebo v ZZC, pokud nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný zopakoval informace poskytnuté mu příslušnými složkami Policie ČR, informace vyplývající z rozhodnutí o zajištění Policí ČR ze dne 9.11.2022 a informace z protokolu. Z těchto informací dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhoštění se vyhnout. S ohledem na tyto informace dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce jsou dány důvody pro jeho zajištění a z důvodu jeho jednání by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo zcela nedostačující a neúčinné, a proto za účelem realizace vyhoštění přistoupil k jeho zajištění a umístění v ZZC. Na žalobní námitku týkající se rozhodnutí o vyhoštění poskytuje dostatečnou odpověď napadené rozhodnutí na stranách 3 a 4. Ohledně žalobcova tvrzení, že mu žalovaný neprávem klade k tíži, že žádost o mezinárodní ochranu podal až poslední den sedmidenní lhůty pro podání, žalovaný odkázal na rozsudky NSS č.j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20.10.2005 a č.j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9.2.2006, z jejichž právním názorem se plně ztotožňuje: „*že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.*“ Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
5. **Ze zaslané kopie správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 16.11.2022 i ve vyjádření žalovaného ze dne 13.12.2022 plně neodpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 16.11.2022 žalobci předáno dne 18.11.2022.
6. Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a

právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Podle **§ 78 odst. 1 věta první, odst. 4 a 5 s.ř.s.** je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení **správní orgán** vázán. Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

7. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 16.11.2022, soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba je důvodná. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
8. Podle **§ 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
9. Dle **§ 47 odst. 1 zákona o azylu** „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené*“.
10. Podle **§ 47 odst. 2 zákona o azylu** „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*“.
11. Na úvod soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí především odkazuje a cituje protokol o vyjádření účastníka řízení, tj. žalobce, ze dne 9.11.2022. Ačkoliv je veškerá, i když velmi obecná, argumentace žalovaného postavena na tomto protokolu, ten však není součástí správního spisu předloženého zdejšímu soudu. Ani jakýkoliv jiný protokol o výsledku či vyjádření účastníka řízení není založen ve správním spise. Soudu tak není jasné, jak mohl žalovaný vycházet a celé napadené rozhodnutí postavit na dokumentu, který neměl k dispozici.
12. Závěry žalovaného tak nemohou za daného stavu věci a zejména s ohledem na obsah správního spisu obstát. Je tomu tak proto, že správní spis k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí neobsahoval podklad, který by poskytoval oporu citovaným úvahám žalovaného. V této věci, kdy žalobní námitky směřují do věcného posouzení napadeného rozhodnutí, je nelze za stávajícího obsahu správního spisu a napadeného rozhodnutí vypořádat. V tomto směru je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Současně je nutno konstatovat, že

skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu.

13. I v případě, že by protokol byl součástí správního spisu a napadené rozhodnutí by tak odpovídalo obsahu správního spisu, nemohlo by napadené rozhodnutí obstát, a to především z důvodů, že argumentace žalovaného je velmi obecná a nedostačující. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, na základě jakých rozhodných skutečností dospěl žalovaný k závěrům uvedeným v napadeném rozhodnutí. Napadené rozhodnutí tak postrádá náležité odůvodnění, jak jej vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu a i z toho důvodu by bylo napadené rozhodnutí shledáno nepřezkoumatelným.
14. Pochybení v argumentaci žalovaného soud spatřuje především v části týkající se naplnění důvodů zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e), neboť žalovaný nedostatečně odůvodnil důvody zajištění. Soud uvádí, že původně žalobce směřoval do Německa, nelze však vyloučit (naopak se to v kontextu azylově relevantních důvodů jeho útěku z Turecka nabízelo), že o azyl hodlá požádat v cílové zemi (Německo). Byť je pravdou, že žalobci nenáleží právo si vybírat, ve které ze zemí EU o azyl požádá, jím podané důvody, proč v době zadržení doposud o azyl nepožádal, jsou logické a byly velmi dobře vysvětlitelné právní neznalostí, aniž by jakkoliv zpochybňovaly důvěryhodnost žalobcových tvrzení. Zcela legitimní je ostatně i pravděpodobný žalobcův postoj využít lhůtu k získání informací o svém právním postavení v ČR a po jejich získání využít práva požádat o mezinárodní ochranu v ČR (k tomu soud odkazuje zejména na nálezy Ústavního soudu ze dne 29.11.2016, sp. zn. I. ÚS 630/16). S ohledem na uvedené skutečnosti proto ani názor žalovaného stran účelovosti žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu neobstojí. Naopak průběh interakce žalobce s českými správními orgány poukazuje na to, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu, jakmile získal informace k žádosti potřebné a byl schopen porozumět svému právnímu postavení. Další vadou napadeného rozhodnutí, které zakládá také nepřezkoumatelnost, je naprosto chybějící odůvodnění ohledně nepřistoupení žalovaným k uložení zvláštního opatření.
15. Z těchto důvodů soud rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. V dalším průběhu správního řízení žalovaný posoudí, jaké další materiály kromě již zmíněného protokolu o vyjádření účastníka řízení, tj. žalobce, ze dne 9.11.2022 je nezbytné doplnit jako dostatečný podklad pro úvahy, kterými hodlá své další rozhodnutí podepřít, a obsah správního spisu potřebným způsobem doplní. Není přijatelné podepřít správní úvahy odkazy na materiály a zjištění, jež jsou snad obsahem správních spisů vedených v jiných věcech týkajících se téže osoby, aniž by tyto materiály (jejich kopie) byly i součástí správního spisu v aktuálně řešené věci. Žalovaný dále odůvodnění svého rozhodnutí vypracuje v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy přihlédne ke všem skutečnostem, které v průběhu správního řízení zjistil, tedy i k těm, které jeho závěry nepodporují, a přihlédne i k obsahu námitek uplatněným žalobcem a přezkoumatelně se s nimi vypořádá (**výrok I. rozsudku**). Tímto právním názorem soudu je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
16. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má nárok na jejich náhradu žalobce, který měl ve věci plný úspěch. Žalobce náklady řízení uplatnil v podání ze dne 19.12.2022, kdy požadoval za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení a návrh ve věci samé) a dva režijní paušály celkem 6.800,-Kč. Soud žalobci požadovanou částku 6.800,- Kč přiznal, neboť je v souladu s § 7 bod 5 (3.100,-Kč á úkon), § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 (300,-Kč á úkon) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách

advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (**výrok II. rozsudku**). Uvedenou částku zašle žalovaný k rukám advokáta na účet č. 9070985002/5500, VS 163122, ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.)

Plzeň 20. prosince 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně